

Tóth Marcsi
Erdő van idebenn

Lívia

Akkor adol egy fekete nadrágot?, kérdezte jó hangosan Mara, míg a fürdőszobátükör előtt fejét elbilentve fülelt, hogy meghallja Dijanka válaszát. Sose vót a színem, dünnyögte mintegy magának, aztán bekrémezte az arcát. Egy darabig várt még, majd újra kikiabált. Hallod? A fürdőszoba ajtajából csak egy lépés volt a katakombba sötétségű konyha, semmi más nem utalt a nyárra, csak a tálcákon kibelezett, levükben ázó, szomorkás dinnyehéjak, és a víz-cseppektől fénylő, üres jégkrémes dobozok. Ujjaival szétfeszítette a relaxát, hunyorgott az éles fényben. Kinn alattomosan izzott a délután, mintha napfogyatkozás készülődne, a cseresznyefa súlyos, mozdulatlan árnyékot vetett, és ebben az árnyékban, hátrahajtott fejjel, mint egy fekete szobor, Dijanka épp a szájába ejtett egy cseresznyét. A relaxa fémlamellái ideges zizegéssel csapódtak az ablaküvegnek, míg Mara kinyújtott karjával megtámaszkodott a konyhapulton. Hányingere volt. Szemével a színes borssal teli befőttesüveget kereste a mosogató fölötti polcon, mert erről valamiért mindig a tengerparti kavicsok jutottak eszébe egy csíkos napágyakkal teleszórt strandról. Megnyitotta a csapot, a nyakára fröcskölte a vizet, és kilépett az udvarra, a kockakövek csak úgy ontották magukból a forróságot.

Odatettem az ágyadra mindent, mondta Dijanka anélkül, hogy ránézett volna, és egy újabb pár cseresznyét tépett le a száráról. Nadrágból ugyanaz a méretünk, nem?, kérdezett még vissza, a szájába tömött újabb gömböktől hörcsögösre duzzadt arccal.

Én nem megyek, mondta Mara, és karját összefonta a mellén. Muszáj mennünk, felelte a másik, állandóan idejárt tojásért. Amúgy meg te szoktattad ide, tette még hozzá kis nehezteléssel a hangjában, ahogy véletlenül épp eltaposott egy gyümölcsöt a körömcipőjével. Nem megyek, végig fogom öklöndözni az utat, felelte Mara, és csípőre tette a kezét. Dehát azt mondtad, hogy gyerekkorodban mindig temetésekre jártál a falutokban, mosolyogta el magát Dijanka. Az igaz, azt is megsirattam, akit nem ismertem, de egy életre elég is vót. Dijanka állát leszegve próbált lesöpörni egy szöszt fekete blézeréről, ettől egészen öregasszonyos lett az arca. Itt mindenki megy, különben megszólnak. Bánom is én, felelte a másik, én nem idevalósi vagyok. Azt azért gondolhatod, hogy Budakeszin én is másmilyen emberekhez voltam szokva. Mara Dijanka erősen sminkelt, rosszalló arcába nézett, lassan végigkövette tekintetével a szemhéj mentén húzott fekete tus vonalát, de a vérekes kék szemek kitértek előle. Mondtad, igen, felelte neki lemondóan, mire Dijanka bólíntott, és újra egy öklömnyi adag cseresznyét tömött a szájába.

Mara lenyomta a szobájuk kilincsét, és most is, mint minden alkalommal, Dijanka tizennyolc éves portréja nevetett rá a falról. Egy fiatal lány apró kockás blúzban, mini bőrszoknyában, térdig érő

csizmában győztesen tapos a virágokon a budakeszi erdőben, fenékgig érő hosszú hajában égszínkék szalagot fúj a szél, sikkes és gondtalan, hiába anya már itt, mégis féktelenül és szemérmetlenül szabad, férje ragyogó szépségű múzsája, akinek huncut rés van a felső két foga között, és ettől a réstől azon nyomban meg kell örülni. Andor divatfotósna készült, a Kertészeti elvégzésével párhuzamosan már bedolgozott a *Képes Újságnak*, magas volt és nyegle, vörösesbarna fürtjei és rekedtes hangja miatt bolondultak utána a nők. Mikor friss házasokként megörökölték az Eger környéki végeláthatatlan szőlőföldeket, Dijanka fotómodell-karrierje is egy csapásra a valószínűtlen nagyvárosi múlt ködébe veszett, csak egy-két kezeslábásban, szőlőtőkék között elkapott kacsintóscsücsörítő kép árulkodott a be nem teljesült lehetőségről. De helyes vótál!, mondta Dijának az az estén Mara, mikor kiköltözött hozzá az erdő szélére. A régi fényképeket nézegetve csak itták Andor borát, a másik meg csak annyit felelt, hogy hagyjad már, pedig a szeme még ádázul villant egyet, mielőtt úgy hunyt ki benne a fény, mint mikor lekapcsolják a villanyt egy távolról látszó tízemeletes gyűszűnyi ablakában.

A lenvászon nadrág és a rövid ujjú fekete blúz most felkiáltójel formában feküdt az ágyon. Mara még állt egy pillanatig fölöttük, aztán öltözködni kezdett. Idegesen fésülködött, a bőrkeretes tükörben mindig ugyanazok a fagyiszínű Claire Kenneth-könyvek látszottak a polcról, Líviának is ilyen dús haja volt, mint neki, csak hosszú, általában copfban hordta;

hogy is volt, mikor is találkoztak először? Igen, rögtön a kiköltözése utáni napokban, bejött a zöldségesbe egy kiló lecsópaprikaért, és azt mondta, hogy szia, csillagom, gyön az uram, Pisti, Münchenből, kéne valami fajin paprika. Nyugodt, mély hangja volt, melegítőben is csinosan forgott a boltban, haja magas copfba tornyozva, fülében türkizköves fülbevaló. Hamar megértették egymást, a párbeszédük ágas-bogas sorminta volt, Lívia közvetlen, fésületlen mondataiba Mara öltögette vidám, kackiás nevetését. Hogy tudsz te nevetni, csillag!, mondta Lívia álmélkodva, kreol arcából villogott a bánatos szeme fehérje. Talán csak akkor lobbant fel benne egy másodpercnyi derű, mikor erre azt felelte neki, hogy nincs mit sírni, szar a világ, tök a tromf, drágám. Nem is biztos, hogy tényleg vidámabb lett Lívia arca, lehet, hogy csak könnyebb most már így gondolni rá. Ennyi az egész, gondolta Mara, kibaszott egy kurva élet, és elfordult a tükörtől. Kinn az udvaron ingerülten cserélte ki a kutya táljában a vizet, míg Dijanka a telefonzsinórba csavarodva beszélt az irodájában. Mikor a kutya lefetyelni kezdett, a szomszéd ház fürdőszobájának ablakában meglibbent a függöny. Most Tatus leskelődik, vagy az anyja?, kérdezte Dijankát, mikor az lekopogott az irodából. Tatus festi az önkormányzatot, csak az anyja lehet, felelte a másik. Egy kanál vízben megfojtana minket az öregasszony, és egy gonosz mosollyal egyenesen az ablakba nézett. Beleköt az élő fába is, hosszú a sövény, persze, meg a nénikéje neki, tette még hozzá, azzal össze is pattintotta ridikülje krokodilos csatját.

Szegény Tatus, felelte Mara méltatlankodva, tönkreteszi a vén kurva. Na, mehetünk, ingatta a fejét Dijanka, és felsóhajtott. Nem sétálunk?, kérdezte Mara, de már meg is bánta, ahogy kimondta.

Lassan kanyarodtak ki az Egri útra, a baljós sziesztában csak a fenyők álltak rendíthetetlenül, és a forrás zubogott ugyanúgy, ahogy mindig, kirándulók nem mutatkoztak sehol, elnyelte őket az erdő. A dombra épített katolikus kápolna előtt már nem volt hely parkolni, Mara jobbra fordult, és feljebb állt meg az utcán. Harsogó piros kerítés mögött kék és zöld padjaival úgy ragyogott a nyári gyerektábor, mint egy igazi legóbirodalom. Dijanka kiszállt a kocsiából, és felvette fekete napszemüvegét. Kezével végigsimított a ruháján, vállára vette fekete lakktáskáját, és biccentett néhányat a feléje forduló fejeknek, sóvár, rosszindulatú pillantások kapaszkodtak minden mozdulatába. Szia, Mara!, hallatszott balról. A templom bejárata előtti tömörülésben Emberrozi állt megilletődötten a lányával, Krisztivel, kezükben fehér kardvirág. Marát látva bizalom ömlött el az arcukon. Nem bírta cérnával, érintette meg a vállát egy elefántszerű nő, fekete nadrágja a nyakáig húzva, hatalmas felkarján elmázolt kék foltok, ősz haja hátrafésülve, mint Elvisnek az *Acapulcói kaland* idején. Csak a szandálja aprócska sarkából lehetett kikövetkeztetni, hogy ez a lény egy nő. Tragédia, bólintott Mara.

Ilus cigarettacsonkkal a szájában támaszkodott a templom falának, olyan volt, mint a foci közben megpihenő kamasz fiúk, csak közelebb menve

tűnt szembe az arcát átszelő megszámlálhatatlan sok ránc, göndör ősz fürtjei rakoncátlanul tapadtak homlokára, amikor feljűk biccentett. Dijanka egyre növekvő türelmetlenséggel tekingett körbe-körbe. Édes istenem, lassan öt éve élek itt, de soha nem álltam le ezekkel a toprongyosokkal. Igen, mondta Mara magabiztosan, de Tatus nélkül megfagyta volna télen. Magának akar még mindig, tette hozzá egy félmosollyal, pedig kedvelte a férfit, mégis riasztónak találta a szemében ácsingózó sóvárgást, valahányszor becsengetett hozzájuk valami ürüggyel.

Itt jó lesz, mondta Dijanka, és kopogós cipőjével pipiskedve beült a hátsó padba. Egy elkínzott arcú, szeplős, barna nő érkezett heves mozdulatokkal gesztikulálva, öt méterrel mögötte egy férfi kullogott autóstáskát lóbálva a kezében, úgy tűnt, összekaphattak az előbb. Mara kérdően megbökte Dijankát, és felvonta a szemöldökét. A gyógyszerészek, felelte Dijanka, Henike és Dini. Mara jobban megnézte a férfit. Dehát ez, bukott ki belőle lassan, ez Dénes... Osztyáltársak voltunk, mondta, és felragyogott az arca a nem várt meglepetéstől. Kicsit dundi lett, gondolta, de a járásában ugyanaz a hintázó mozdulat, mint régen. Dini, suttogta hangosan Mara, a férfi hátranézett, látszott, hogy keresi a hang gazdáját, először csak kifejezéstelen tekintettel nézett Marára, aztán megelevenedtek a vonásai, a felismerés és hitetlenkedés lassan olvasztotta fel ugyan a közönyt, de aztán mégis intett, hogy majd a temetés után. Dijanka tekintete elrévedt, üdvözlöm, Misi,

mondta, és szórakozott mosollyal a szomszéd pad-sor felé biccentett, ahol egy jókötésű, göndör ötvenes terelgette három lányát. Övé a pizstrángtelep, suttogta Marának, nagyon beteg a felesége, gyógyíthatatlan, mondta, és az utolsó szavaiból valódi sajnálat érződött.

Mara a mennyezetet kémlelte, mert a szarvasagancsokból készült csillárokból nyugtalanító pogányság áradt, ilyen helyeken áldoznak állatokat, és írnak vérrel a falra, ráadásul a nőt, aki mellette ül a padban, Diánának hívják. Kismarától tudta, hogy mit jelent ez a név, ő nem volt jó tanuló az iskolában, és sosem érdekelték a mitológiai történetek, de ezt az egyet megjegyezte. Mit keres itt Livia hófehér korporsója fehér kardvirágokkal az oldalán, és mit akar most már Pisti azzal a hatalmas vörösrózsacsokorral? Ezt a nőt már senki nem mentheti meg. Valakit itt fel kell áldozni, gondolta, és egyre csak az agancsok egymásba kapaszkodó, kunkori végeit figyelte, mikor megremegett mellette a pad. Csók, mondta a férfi, aki lehuppant melléje, miközben delejesen ránézett. Kívánok, mondta Mara, és az állatorvos masszív cefreszagától fintorogva elővett egy ticcot a táskájából, aztán égre emelt tekintettel Di-jankára pillantott.

Istenem, suttogta, és cöccintett, mikor lassan ellépdelt mellettük Pisti a két fiúval. Mind a kető egyetemista már, szerencsére Miskolcon voltak, mikor Endzsi megtalálta Líviát a konyhában hanyatt feküdve, a vérnyomása vagy agyvérzés, mind-egy is, tulajdonképpen feladta, elvitte az értelmetlen

sóvárgás. De hol van Endzsi? Kemény egy nő, az biztos, nem látták még pánikba esni soha. Mara hátranézett a templomban, Adrián tekintetével találkozott, jól le tudta olvasni a szájáról, hogy csókolom, igen, mellette van Endzsi, de most épp félrenéz, Annuska nénivel sutyorog.

Szegény gyerekek. Hogy megnyúlt az arcuk, gondolta Mara, mint a koplaló szerzeteseké, hosszú szőkésbarna hajuk hátrafogva, az öltöny kicsit lóg rajtuk, főleg a kisebbiken, az apjuk halántékán már csorog a víz, és az inge is kigombolva, mintha reggelig tartó lagziból ruccant volna át ide, mindjárt eldőlni, mint egy hosszú, csonka gyertya. Beül a fiúkkal az első padba, a nagyobbik megigazítja a szalagot a koporsón lévő vörösrózsa-csokron, és az órájára néz.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte a Generál Nyomda Kft., 2025-ben
6728 Szeged, Kollégiumi út 11/H
www.generalnyomda.hu

Felelős szerkesztő Szegő János
Kézirat-előkészítő Hradeczky Moni
Korrektor Molnár Eszter Edina
A kötetet Pintér József tervezte
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 9392
Plantin betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4546-6